

MISLUKT.

Eenige dagen waren verloopen. De heer van Liques, in dienst der Spanjaarden, zat in zijne woning, toen een knecht hem meldde, dat een soldaat hem wenschte te spreken.

— Wat is er nu weer gaande? riep hij ongeduldig. Die krijgslieden hebben tegenwoordig veel noten op hunnen zang.

— Hij zegt, dat hij gewichtig nieuws heeft.

— 't Zal wat wezen! Nu, breng hem dan maar hier.

De bezoeker trad binnen.

— Wat hebt ge op uw hart? vroeg de edelman.

— Men pleegt verraad.

— Verraad? Die oproerige burgers doen niets anders. Als ge zeven stuivers speurgeld wilt verdienen, moet ge aan een ander adres zijn.

— 't Leven van den hertog van Alva verkeert in gevaar, hernam de soldaat.

— Ge raast.

— Ik heb bewijzen.

— Zeker een burger, die bedreigd heeft den hertog te dooden... met zijn mond? We kennen die bedreigingen. Ze zijn het luisteren niet waard.

De krijgsman liet zich niet uit het veld slaan en hernam:

— Ik werd gehuurd om mee te helpen aan een aanslag tegen den hertog.

— Kerel, zijt ge krankzinnig? riep de heer van Liques, toch min of meer verschrikt.

— Vijftien honderd wapenknechten zijn in dienst der samenzweerders. Ze beschikken over zes honderd paarden, welke bij het huis te Ghein verzameld zijn. De aanval moet geschieden bij het klooster van Groenendaal in het Zoniënbosch.

— Wanneer?

— Vandaag.

— 't Is waar, de hertog rijdt er straks heen. Wie heeft u gehuurd? Rap, zeg het mij.

— Ik sta onder de bevelen van een vroegeren ruiter van Egmont, die nu door de samenzweerders als kapitein is aangesteld.

— Ha, Egmont! Diens gevangenneming heeft de gemoederen opgehitst. De naam van uw kapitein?

— Andries Verhoef, wonende in de Boterstraat.

— 't Is goed. 'k Weet voorloopig genoeg. Reken op eene goede belooning.

De heer van Liques snelde naar Alva's woning. 's Hertogen paard stond reeds gezadeld voor den tocht naar Groenendael.

— Waar is de hertog? vroeg Liques aan een wapenknecht.

— Daar komt hij juist.

— Een kort onderhoud, ik bid het u! Men heeft het op uw leven gemunt.

— Is de heer van Liques plotseling krankzinnig geworden?

— Er is eene samenzwering gesmeed.

— En ge meent dat ik daarvoor te huis zal blijven? vroeg Alva.

— Vijftien honderd krijgers staan in dienst der verraders.

Alva ontroerde.

— De zaak is dus ernstiger dan ik eerst dacht. Welaan, volg mij in mijn huis en vertel vlug alles wat ge weet.

De heer van Liques deelde de tijding van den soldaat mede. De hertog nam onmiddellijk strenge maatregelen. De tocht naar het klooster werd verdaagd.

* * *

's Avonds zaten de ons bekende burgers weer in de taveerne « De Zoeten Inval ». Alleen Dries Verhoef ontbrak.

— Dries was veel te onstuimig, zei de waard. Nu ligt hij in Treurenberg.

— Te wachten op zijn dood, sprak Frank. 't Is jammer, hij was een trouw vaderlander. Hij snoefde dus niet, toen hij beweerde, dat er moest gehandeld worden.

— Wat is er toch eigenlijk gebeurd? vroeg een ander.

— Weet ge dat niet? Geheel Brussel is er vol van.

— Ik heb slechts eenige vage geruchten gehoord, want 'k was dezen noen uit de stad.

— Wel, vertelde Frank, men had eene samenzwering op touw gezet, om Alva te dooden. Vijftien honderd soldaten waren reeds gehuurd. Dries voerde 't bevel over eene afdeeling. Een zijner mannen heeft alles verraden. De hertog zond onmiddellijk eene macht, om de eedgenooten te vangen. Dries en slechts enkele strijders vielen den Spanjaarden in handen. De overigen ontvloden.

— En waar moest dat gebeuren?

— Bij 't klooster van Groenendael.

En al sprak niemand het uit, toch betreurde ieder, dat de aanslag mislukt was.

— Dries heeft uit liefde voor graaf Egmont gehandeld, besloot Frank. Maar helaas...

Doch hij brak zijn zin af. De muren hadden immers ooren.

Ja, Dries Verhoef lag geboeid in de sombere gevangenis Treurenberg, een gebouw, dat dien naam terecht voerde. Het was in den Spaanschen tijd vooral, een plaats van treurnis, van angst, wanhoop. Vele onschuldigen verwachtten er een vreeselijken dood. Treurenberg in Brussel, speelde dezelfde akelige rol als het Steen te Antwerpen. (1)

Dries Verhoef had woord gehouden, maar hij vermocht niets. Nu wist hij, dat zijn lot beslist was. Men eischte dat hij de andere samenzweerdere zou bekend maken. De burger weigerde, zelfs ook op de vreeselijke pijnbank. De beulen folterden hem... maar hij bleef zwijgen. Geen woord kwam over zijne lippen. Eindelijk werd hij op wreede wijze gedood. Hij zou zijn ouden meester, graaf Egmont, niet zien sterven.

(1) Zie ons verhaal: «Het Spaansche Schrikbewind».

A. HANS.

EGMONT en HOORNE

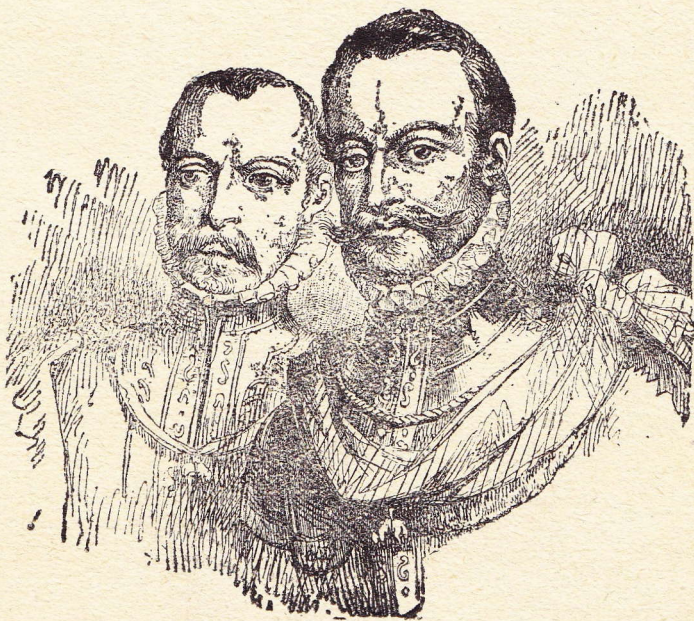
L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

EGMONT en HOORNE

DOOR

A. HANS

DERDE UITGAVE

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

INHOUDSTAFEL

	Bladz.
Inleiding	5
I. In Frankrijk	7
II. Te Willebroeck	20
III. De komst van Alva	24
IV. Het Feestmaal	27
V. De Gevangenneming	29
VI. In de Brusselsche Taveerne	33
VII. Mislukt	38
VIII. Bedroefde Vrouwen. — Een edele Grijsaard	41
IX. De laatste Nacht	47
X. Het Treurspel	51
XI. Hoorne's Broeder	55
XII. Egmont's Zonen	58